

Πατριωτικά

Το περιοδικό ΠΥΡΦΟΡΟΣ, του Εθνικού Μετσοβίου Πολυτεχνείου, έχει ήδη δημιουργήσει την ιστορία του. Και διαγράφει με αδρές γραμμές τη μελλοντική μορφή την οποία οφείλει να επιδιώξει. Μέσα και πέρα από τις σημερινές ελλείψεις, αδυναμίες και υστερήσεις, αισθάνομαι την ανάγκη να εκφράσω τη γνώμη μου για την πορεία που θα επιθυμούσα να ακολουθήσει.

Είναι πεπειθησή μου ότι ο ΠΥΡΦΟΡΟΣ οφείλει να ενδυναμώσει το χαρακτήρα κοινωνικής προσφοράς που έχει υιοθετήσει, έχοντας ως ορμητήριο το χώρο του ΕΜΠ, και ταυτόχρονα να αποφεύγει να προβάλλει τις εξειδικευμένες επιστημονικές-ερευνητικές δραστηριότητες των μελών του. Οι σελίδες του περιοδικού μας, ευκαίωτο είναι να φιλοξενούν άρθρα και παρεμβάσεις που θα συγγράφονται ή θα κρίνονται δημοσιεύσιμες κάτω από αυτή τη συγκεκριμένη οπτική: την επικοινωνία του ευρύτερου κοινού με όσα δημιουργικά και χρήσιμα για την κοινωνία επιτελούνται υπό τη σκέπη του Ιδρύματος.

Ο ΠΥΡΦΟΡΟΣ δεν πρέπει να είναι κατά κύριο λόγο βήμα επιστημονικών δημοσιεύσεων με αμιγώς τεχνικό-τεχνοκρατικό χαρακτήρα, μια δραστηριότητα που καλύπτεται άλλωστε επαρκώς από ελληνικά και διεθνή περιοδικά των επιμέρους επιστημών. Η συνθετική και επικοινωνιακή αποστολή του περιοδικού μας, αποζητά μια ιδιαίτερη συγγραφική στάση από μέρους των μελών της πολυτεχνειακής κοινότητας: την υπεύθυνη και συνειδητή επιστημονική εκλαΐκευση, η οποία ενημερώνει ένα ακροατήριο χωρίς να υποβιβάζει ή εκχυδαΐζει το περιεχόμενο της γνώσης.

Αυτή τη μάχη ισορροπίας πάνω σε τεντωμένο σχοινί, τη μάχη της επικοινωνίας που δεν υποκλίνεται μπροστά στις προφάνειες του κοινού νου, ενώ ταυτόχρονα δεν καταφεύγει στην ερμητική ανάρκεια της επιστημονικής γλώσσας ή την επιστημονίζουσα συγκάλυψη του πραγματικού από μια περιοριστική ορολογία, αυτή τη μάχη, πρέπει να την κερδίσουμε. Και μόνο αυτό θα αποτελέσει μεγάλη προσφορά στην κοινωνία μας, η οποία δεν διαθέτει τη μακρά παράδοση επιστημονικής εκλαΐκευσης, που ανθεί σε άλλες χώρες της υδρογείου.

Ο στόχος ενδέχεται να φαντάζει παράκαιρος, παράτολμος ή υψιπετής. Νομίζω ωστόσο -και εδώ μπορεί να είμαι υπεραισιόδοξος- ότι είναι στα μέτρα μας. Γιατί πιστεύω ότι ο ΠΥΡΦΟΡΟΣ στον ενάμιση χρόνο της ύπαρξής του, κέρδισε κατ' αρχάς το στοίχημα της επιβίωσης, αφού κατόρθωσε να επιβάλει μέτρα και σταθμά σε έναν παρθένο χώρο, και πέτυχε να αποκτήσει μετά από αρκετές ταλαντεύσεις και περιπλανήσεις μια σχετικά προδιορισμένη φυσιογνωμία.

Είναι λοιπόν εφικτό να διαγράψουμε αυτή τη στιγμή τις επιθυμίες και στοχεύσεις μας, διότι υπάρχει έδαφος πάνω στο οποίο θα μπορέσουν να καρποφορήσουν.

Το μέλλον απαιτεί έργο... αλλά και κάποιο μερίδιο από τον «πατριωτισμό» των μελών της πολυτεχνειακής κοινότητας...

N. Μαρκάτος